

מסורת הש"ס

(א) 'ע' מוסי' מנחות קז: ד"ה
 נכנס] (ב) נכנסות י"א.
 (ג) כ"ב קנא: ל' לעיל כ"ב.
 (ד) לקמן ט"ז. כ"ב קנא.
 (ה) קדושין מה. כ"ב
 קנא. קמא. לקמן י"א.
 (ו) לקמן י"א. (ז) ע"כ.
 (ח) 'וע' מוסי' מנחות י"א.
 ד"ה מכו דממלא] (ט) וימר
 הליכוסות ויחזיר מתנא מכו'
 כ"ב קנא: ד"ה מנח' י"א מ"ד
 'מ' י"א. (י) 'ע' מוסי' מנחות כ'
 ד"ה הרי זה] (י"א) ז"ל אפילו
 מנחה קמא דנבדילי' ש"כ.
 (י"ב) 'ע' מוסי' כ"ב קמא. ד"ה
 קא ורי חאריכו כונא].

גליון הש"ס

תד"ה והא לא משך וכו'
אע"ג דבפ"ק דב"מ סבר. וע'
במס' שם שכתבו בדרך אחר
וע' בהר"ן גדרים ד' ה ע"ב
ד"ה ר"א:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה האומר תנו
גג לאשתי גרסינן במתני' ולא
גרסינן תן שלא מסר ליד נ"ב
עמין בדברי הר"ש (סימן
ג'): (ג) תוס' ד"ה עזלה
וכו' למדו רבנן בעובד
כוכבים דניחא ליה וכו' אל
עובד כוכבים שאין רשות:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- [illegible]

3 (f)

מזהו אינו אובל. משוחרר אינו אובל: מפני שהוא קנינו. טעמא מאי
 שזרחה אובל במרומה מפני שהוא קנינו דכחן הלכך אי בעי
 מההוא דכחן כשיצרכה עבדו שקיל ארבעה וזוי מישיראל ומקני ליה מיהליה
 היכא דלמיתא שוב אינו קנינו ומיפסיכל: וינא ליה. וזללה היא בעיניו

מתנהגת עמו בפריאות: **בַּת־נִינְאָה**
הָאֹמֶר מִנוּ גַּם (6) **זֶה לְנֶאֱסִי גְרָסִין**
 בַּמִּתְנִי'. ולא גרסי' תן שלל מקרס
 ליד שליל בחייו לפיכך לא נחלקו
 חכמים בדבר לומר שמעשה ראשונה
 וזהו לו השליל לעצד להיות משוחרר:
 וכן **יִטּוּ לֹאֲמֵר מִסָּה**. בריטא לא הוי
 עד דמטי לדיה וכי מטי לדיה הא
 מיית ליה משחרר ופקעה ליה רשותיה:
גַּבִּי' הוּא שְׁצוּרִים. מנה דתמי
 מתמי צצורין ומומחין העשות
 עסקינן ואמר מנה זה מנו לפלוני:
צְצוּרִיא. מתנת בריא במטלטלין
 יכול לחזור רב עד שימשוך ויורשו
 מני למיהדר ביה אליבא דרמאן
 דלית ליה מנחה לקיים דמיי
 המת א': **בַּמַּעֲמַד שֵׁשֶׁתָּן קֵנָה**.
 ולקמון מפרש טעמא. וצבורין בעינן
 דקצר רב זביד לא אמר רב
 קנה אלא בפקדון דקני ליה כל
 היכא דאיתיה: **שֵׁמָא מִנָּה קָצוּר**.
 יש לו בקרקע והוא הוא דיהב ליה:
 לא

ומה אילו עבד כהן שברה ואשת כהן שמרדה על בעלה הלא אוכלים בתרומה וזה אינו אוכל שפיר קאמר להו אמר רבא היינו דקא מהדרי ליה במתני' מפני שהוא קנינו דאי בעי שקיל^א ארבעה זוזי מישראל ופסיל ליה כל היכא דאיתיה ולרבי מאיר תינה עבד כהן עבד ישראל מאי איכא למימר אמר רבי שמואל בר רב יצחק מפני שמפסידו משפחה כנענית אדרבה הרי הוא מתירו בבת חורין^ב עבדא בהפקידא ניהא ליה זילא ליה שכיחא ליה פריצה ליה: **מתני'** ^אהאומר תנו גט זה לאשתי בשטר שחרור זה לעבדי ומת לא יתנו לאחר מיתה ^בתנו מנה לאיש פלוני ומת יתנו לאחר מיתה: **גמ'** אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב והוא שצבורין ומונחין בקרן זוית במאי עסקינן אילימא בבריא כי צבורין מאי הוי הא לא משך ואלא בשכיב מרע מאי איריא צבורין כי אין צבורין נמי דהא דקי"ל^ד דדברי שכיב מרע ככתובים וכמסורין דמו א"ר זביד לעולם בבריא וכדרב הונא אמר רב מנה לי בידיך נתתו לו לפלוני במעמד שלשתן בקנה רב פפא אמר לעולם בשכ"מ וכאידך דרב דאמר רב שב"מ שאמר תנו מנה לפלוני מנכסין מנה זה נותני' מנה סתם אין נותנין חיישינן שמא מנה קבור קאמר דיהלכתא לקבורה לא חיישינן רב פפא מאי טעמא לא אמר כרב זביד

וְהָיָה אִלּוּ עָבַד כְּהֵן שִׁבְרָה וְאִשֶּׁת כְּהֵן שִׁמְרָה עַל בְּעֻלָּה בּוֹ/ לֶכֶן מוֹכִיר אִשֶּׁת כֶּהֵן לְלוּמִם כְּמוֹ שְׁמֵם מוֹדִים לִי בְּחֹשֶׁה שֶׁהוּא מוֹכֵר אֲדוּרוֹ לִי נִמְי בְּעֵבֶד וְהֵא דְמַסִּים נִמְי אֲבָל בְּחֹשֶׁה מוֹכֵר הוּא לֵא הֵכָל מְדַבְרִי ר' מֵאִיר מְדַלָּא קֹאמַר שְׁמֵרְתוּ לוֹ **עֲבָדָה** בְּהַפְקִירָא נִיחָא **יֵאָה** וְעַתָּה שְׁמֵרְתוּ שְׁרָקָל לְלֵן נִיחָא

שִׁבְרָה וְאַשְׁתִּי כָהֵן
 אוֹכְלִים בְּתִרְוֻמָּה וְזֶה
 לָהֶם אָמַר רַבָּא חֵינּוּ
 מִפְּנֵי שֶׁהוּא קִנִּינוּ
 זִוְי מִיִּשְׂרָאֵל וּפְסִיל
 לְרַבִּי מֵאִיר תִּינַח עֶבֶד
 יֵבֵא לְמוֹמֵר אָמַר רַבִּי
 גִּי שְׂמִפְסִידוֹ מִשְׁפַּחָה
 אֲמַתִּירוֹ בְּבֵת חוֹרִין
 לִיָּה זִילָא לִיָּה שְׂבִיחָא
 הָאֹמֵר תְּנוּ גַּם זֶה
 לְעַבְדִּי וּמַתְּ לֹא יִתְּנוּ
 לְאִישׁ פְּלוֹנִי וּמַתְּ יִתְּנוּ
 רַב יִצְחָק בַּר שְׁמוּאֵל
 הָוָה שְׂצֹבּוּרִין וּמוֹנַחִין
 אֵילִימָא בְּבֵרִיא כִּי
 מִשָּׁךְ וְאֵלָא בְּשִׁכִּיב
 אֵין צְבוּרִין נְמִי דִּהָא
 עַכְשָׁנָה כְּתוּבִים וּכְמוֹסוּרִין
 וּכְדָרְבָּה הוּנָא אָמַר
 לְוִנִּי בַּמַּעֲמָד שְׁלִשְׁתָּן
 רַבִּי שְׁב"מ שְׂאֹמֵר תְּנוּ
 שִׁינָן שְׂמָא מִנָּה קְבוּר
 אֵלָא אָמַר כְּרַב זָבִיד
 קִסְבֵּר

אין גראה לומר דהכי דייק אי בשביע מרע הוה ליה למיתני כתבו גט
 תנא לשנות כתבו גט לאשמי ולהאריך בלשון: **§** יתנו לאחר מיתה.
 (ג.) דאין גט לאחר מיתה הלא אינטריך לאשמועיני? (בגט שחורר שגם
 בשמינה המגרש בחייו השליח? לא חשיב להיות כמותו אחר מותו כאלו
 הגט ליד האשה מחיים הוה גט אחר מיתה ואשמועיני נמי ליאני דתני
 יתנו לאחר מיתה. למאן דמוקי לה בצריה ובמעמד שלשתן אי"ל לומר
 בעינן אפי' במומן לא שייך מעמד ג' ואיירי ששאלם רובא דברייתא הגמרא
 דמאן דמיתני דמר מוקי לה במעמד שלשתן ומר בכתבו ותנו אלא בסיפא
 דלא שייך מעמד שלשתן ואע"ג דלא הוה רישא דומיא דסיפא אין לחוש
 השטר אינו בעולם כשמונה יתנו והמנה הוא כבר בעולם אע"ג דבגמ'
 הוה היינו משום דלית לן לאוקמי כולוהו בחד גבירא אבל מ"מ לא בעי
 (טו.) מנהו לקיים דברי המת אם כן לוקי מתניתין בצריה משום מנהו
 דברי המת אע"ג דקי"ל כר"ה * לא בעי לאוקמי דתנא כיחידא כדאשכחן
 במרע שאלנו וכו' וכו' אע"ג דפפ"ק דצבא מניעא (דף ג.) סבר
 המת דאם כן מאי איירי בצורין אפי' בצורין נמי דסבר הגמרא
 לא פירש וא"ת ולרב גופיה תיקיף לזוקמא משום דמנהו לקיים דברי
 יוסי^א כדפסיק שמואל בצרק מניחת האשה (כתובות דף טז:) נמי כה'
 הוושל מתחלה לכך ביד שליט דומיא דהמשליש מעות לבתו (שם דף טז:)
 תני תנו מנה זה לפלוני ולא דמי להולך מנה לפלוני דלקמן דלאמר'
 ומע שפיר בלא זה שמוסר לו בזהות ענה להולך יותר מבתנו מנה
 הוה מהני ביה טעמא דמנהו לקיים דברי המת כהרסר אלפי וזו
 דמחל לא אמר' מנהו לקיים דברי המת אלא כשהשליש מתרבה
 מנהו לקיים דברי המת דכל דאיתיה בירושה מנהו לקיים דבריו
 ופסק כחו ממנו^{טז} אין מנהו לקיים דבריו וכי האי גוונא אמרין
 פריס דגרסי שבז מרע שאמר תנו מנה לפלוני מנכסי נותנין
 דה"פ כדשאמר מנכסי נותנין אפי' אמר מנה סתם ולא חיישינן למנה
 ונותנין כשאני מנהו לתת לו משלו אלא שמודה ואומר תנו מנה לפלוני
 שמודה שהוא של פלוני ומתני' איירי בפקדון ולהכי בעינן בצורין דבלא
 משמע לשון תנו ואפי' באין בצורין וי"ל דהא כבר אשמעי' בצבא בתרא
 דלא חיישינן שמה שאלא להשביע את בני אומר כן דכיון שאומר אלו
 גט בצריה נמי לאוקמי ככה"ה וי"ת דלא חיישינן למנה קבור אלא
 לא פירש אינו מקפיד מאיזה יתנו לו אי"ל לוקמא מנהו ואפי' באין
 קבור אלא גרסינן מנכסי מנה הוה נותנין מנה סתם אין נותנין:

קסבר

[illegible]

של אדם כמותו קמ"ל. מוס' צ"צ קנא: ד"ס טע' ג'. דלא ידענן דא ממשנה דמי שאחורו שט.
טע' נטו מנח' ג'. ה'המלוה מעות את הבקר ואת הוליו. מוס' צ"צ קטע' ד"ס דקל טע' נטו ג'. דלית ליה
והכי פריך תלמודא דא צבורין אמי הוי אלא משך, כלומר מדרביי צבורין אמי הוי אלא מצוה
מאי הוי הא לא משך. מוס' צבורין אמי. טו' (ברכות) אמי דקא נגמריה חביתא ביש ר' ירמיה.
ש' אלא קא תהפיק, במשום שאינו שלו. נשאלו. ד' אמי צ"צ אית ליה מנה קבור מאי הוי. נשאלו.

עמדה וע"ש (במפרשים, 3) נראה דזה לין על מימרא דרז בגמ' ש"מ שאמר וכו' מנה זה נותנים.

על מנה דאית גביה או בפקדון או בהלוואה אומר לו תתנו לפלוני צריך מעמד שלשת במדי דאיתיה ברשותיה לא מצי למימר ליה זכה בעבור פלוני עד שימשון או עד שיה שיש לו ברשותיה היא לפלוני לא קנה קנה שרתו קנה לאחרים וצריך שימשון מקצבן למימר לקמן נדאק אם היה חייב ארובן לשמשון מנה שהלווה או שהפקיד שישון ארובן וצריך לו כולל לאו ארובתו ביש מנתה כל האומר ונתו כאומר וכו' דמי כ"א

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ו מהל'
גירושין הל' כה ופ"ט
ה"כ יב [כב] סמג עשין ג
טוש"ע אה"ע סימן קמ"א
סעי' גה [וס'] קמ"ד סעי'
ה'] :

עמ' ב' מ"י פ"ו מהל' עבדים
הל"א סמג עשין פז
טוש"ע י"ד סי' רסז סעיף
עו:

פ ג מ"י פ"י מהל' זמיה הל'
א סמוג עשין פט טוש"ע
ח"מ סימן רנג סעיף יח:
פב ד מ"י שס ופ"ח שס
הל' ב סמוג עשין סב
טוש"ע ח"מ ס"י רנ סעיף א:
פב ה סמוג שס פ"י הל' א
סמוג עשין שס טוש"ע
ח"מ סימן רנג סעיף יח:

פסקי רי"ד

קאלי. אמר רבא זינא
דקאמרינא אבא רבנא
דקאמרינא קנינא דאדבני
שליה ליה ד' וזו מירשאל
פוסלי ליה כל היכא דאיתיה.
מורכר לישורא ומקבולו ל'
בכל מקום שהוא ושוב אני
לפוסלו וכו' שיהיו לפוסלו
ולחלו לישורא נגמא של
נשנה לו השילוש שם חובה:
בירושלמי (פ"א ה"א)
ו' ויחזק ב' הגע עצמך
הוא עובד של קצין הרי
הוא חבל לעבד את עצמך
שהייתה אשתו של מוכה
שכן הרי ו' וכתל לאשה אין
שכן הרי א' כהלך אילא
המוכר את עבדו שלא מדרתו
נשמו אני מוכר והגמורש
א' אשתו שלא (מדרתו)
מגורשת איהו. ור"מ
נשמו עבד ככל שרוב עבד
שישראל אמר בינו למימר
א"ר שמואל ב' ציחק ממי
שפסידו משפחה כבנותיה
אדברה אבא מיתרי חבל
חורין קברא יתאל ליה
בהפקידא דיואל את שיהא
ליה פריצה ליה: **סנהדרין**
האחרונה ו' לאשתו ושטר
השחרור ו' לעבד אתה ו' מנה
יתנו לאחור מיתנו ו' מנה
לפלגות מיתנו ו' לאחור מיתנו
' מיהרה ו' אתה ו' גרסי
ולא תן שלא מסרם ליד
למיתו בחייו לפיכך לא משקלו
המסים בדורש לומר לאשתו
ראשונה וכה לו השיליה לעבד
ליתות משחרור. ו' אתה
למיתו ו' אבא מיתו גיטתא
לך דמיט גיטא איהו את מית
משחרור ופקע ליה ושרותיה
אבא ונה מנה לפלגיו ומה
למית לאחור מיתא אפי"ל
משך ו' אתה ו' יורשני הורי
דכחברני שמי' כחבורני
ובמסורתי דרבי (3) נשמו
ונה מנה לפלגיו מנכסי' ש' מנה

וְהָיוּ יוֹתָנוּן וְשֵׁנִי סָתָם אֵין
 (הוֹרֵן חִישְׁתָּן שְׂמַת מֵהֵן
 קָבֹר קָאָר וּמִסִּין תַּלְמוּדָא
 וְהִלְכְתָּא לִמְנֵה קָבֹר אֵין
 חִישְׁתָּן: אָמַר רֵב הוּנָא אָמַר
 מִנֵּה לֵא דִּבְרַךְ תַּנְהוּ אִפְלוּי
 בְּמַעֲמַד שְׁלִישְׁתָּן אֵין דָּרִי
 אָמַר מִסְתַּבְּרִי מִלֵּית אָדָם
 בְּפִקְדוֹן אַבֵּל בְּמֹלֹא
 מִפִּי תַּקְוִי רֵב הוּנָא חִישְׁתָּן
 מִלֵּית לְחִיבְרִי בְּמַעֲמַד
 שְׁלִישְׁתָּן וְאִעֲצִי דֵּלֵא מִשְׁתָּן
 הִקְבֵּל אַבֵּל מִלֵּית אָדָם
 חֲסִיד לְהִזְרֹחָא נִתְחֵא דֵּל אָנֶה
 בְּמַעֲמַד שְׁלִישְׁתָּן דֵּל שִׁימְשׁוּר
 הִקְבֵּל: וְהִלְכְתָּא אָמַר רֵב
 אִפְלוּי לְחִיבְרִי וְשְׂמַת אָמַר
 מִפִּי תַּקְוִי רֵב הוּנָא חִישְׁתָּן
 קִינִיָּא מִלֵּית אָדָם בְּמִשְׁתָּן
 וּמַעֲמַד שְׁלִישְׁתָּן מִמֵּהֵן
 יִתְרִידֵהוּ אָמַר מִשְׁוֹאֵל תַּחֲבֹת
 מִתַּחַת אֵין קָאָתוּר אָלֵה
 כִּי דִּבְרֵי דֵּל תַּנְהוּ מִשְׁתָּא
 כִּי מִנֵּה עֲלִי מִסְתַּמָּא
 תַּחֲבֹת לְחִיבְרִי שְׁלִישְׁתָּן אֵין
 צִיר מַעֲמַד שְׁלִישְׁתָּן וְאָמַר
 חֲסִיד אֵין חֲלוּרִי אֵין חֲלוּרִי
 חֲסִיד מַעֲמַד שְׁלִישְׁתָּן אַבֵּל
 אֵין אָדָם חֲלוּרִי אֵין חֲלוּרִי
 שֶׁלֵּךְ קָאָר וְדִּבְרוּתֵּן שֶׁל אֵדָם
 כִּל הָאֹמְרֵי תַנּוּ כָּאֹמְרֵי זָכֹר
 לֵן חֲלוּרִי מִנֵּה מִכְתּוּבָא וְאָמַר
 לֵן חֲלוּרִי אֵין חֲלוּרִי זָכֹר.